

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **ČERNOHORSKÁ DEVELOPERSKÁ, s.r.o.**
sídlem Příkop 843/4, Brno
zastoupený Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem
sídlem Divadelní 4, Brno

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**
sídlem náměstí Svobody 4, Brno

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím ve vedení daňové kontroly na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2016 až 4. čtvrtletí 2016,
1. čtvrtletí 2017 až 4. čtvrtletí 2017 a ledna 2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vedení daňové kontroly na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2016 až 4. čtvrtletí 2016, 1. čtvrtletí 2017 až 4. čtvrtletí 2017 a ledna 2018.
2. Žalobce požaduje, aby zdejší soud vyslovil, že způsob vedení daňové kontroly je nezákonný,
a aby žalovanému uložil projednat a podepsat zprávu o daňové kontrole na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2016 až 4. čtvrtletí 2016, 1. čtvrtletí 2017 až 4. čtvrtletí 2017 a ledna 2018.

I. Shrnutí argumentace účastníků řízení

3. Žalobce nezákonný zásah žalovaného spatřuje v tom, že žalovaný dosud probíhající daňovou kontrolu neukončil a neprojednal a nepodepsal zprávu o daňové kontrole. Podle žalobce je žalovaný v rámci daňové kontroly nečinný, žádné úkony v daňové kontrole neprovádí, žalobce o žádných úkonech žalovaného neví, daňová kontrola je zatížena průtahy. Podle žalobce je nutné zkoumat, zda žalovaný svými úkony věcně nepřekračuje rozsah daňové kontroly, neboť žalobce má za to, že v tom rozsahu, v jakém žalovaný koná, překročil věcný rozsah prověřování skutečností relevantních pro předmětnou daň a předmětná zdaňovací období.
4. Žalobce uvádí, že má eminentní zájem na rychlosti daňové kontroly, neboť před jejím zahájením vydal žalovaný zajišťovací příkaz a exekuční příkazy k zaplacení zajišťovacího příkazu. To také podle žalobce svědčí o tom, že žalovaný k tomu měl bezesporu pádné důvody, a proto má nyní žalobce právo domáhat se určité rychlosti žalovaného v rámci daňové kontroly, neboť měl-li žalovaný tak silný zájem vydat zajišťovací příkaz, musí v daňové kontrole něco konat. Postupem žalovaného je žalobce krácen na svém právu na projednání věci bez zbytečných průtahů dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
5. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.4.2005, č.j. 2 Ans 1/2005-57, či ze dne 20.2.2009, č.j. 7 Afs 96/2008-142, a na nález Ústavního soudu ze dne 15.5.2001, sp.zn. IV ÚS 402/99, žalobce uvádí, že chce-li žalovaný provádět dokazování o skutečnostech, na kterých se žalobce nepodílel a o nichž žalobce nenese důkazní břemeno, nemůže vést daňovou kontrolu na úkor žalobce. Žalobce uvádí, že vyjde-li po daňové kontrole najevo, že daň měla být stanovena jinak, tak zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), nabízí žalovanému jiné nástroje ke správnému stanovení daně, které může použít - kupř. může vydat výzvu k podání dodatečného přiznání, zopakovat daňovou kontrolu či nařídit přezkum dle § 121 odst. daňového řádu. Takový postup by byl podle žalobce proporcionální. Žalovaný by tedy podle žalobce měl ukončit daňovou kontrolu a další šetření provádět v rámci vyhledávací činnosti.

6. Žalobce má za to, že po zahájení daňové kontroly a třech jednáních na adrese jeho sídla s pracovníky žalovaného v dubnu a květnu 2018 dokazování skončilo. Další dokazování z hlediska věcného rozsahu prověřování činnosti žalovaný neprovádí, a tudíž je nečinný. Proto žalobce navrhuje, aby zdejší soud uložil žalovanému povinnost projednat a podepsat zprávu o daňové kontrole.
7. Žalovaný má za to, že žaloba není důvodná, neboť postupem žalovaného nedochází k nezákonnosti a porušování žalobcových veřejných subjektivních práv. Žalovaný odkazuje na to, že žalobce se již domáhal ochrany před nečinností podnětem podaným k Odvolacímu finančnímu ředitelství, které jej prověřilo a neshledalo důvodným. Podle žalovaného nelze považovat dobu, po kterou probíhá předmětná daňová kontrola, s ohledem na její předmět a rozsah a současně rozsah ekonomické činnosti žalobce a povahu prováděných úkonů žalovaným (vydávání četných výzev k součinnosti, provádění místních šetření, předvolávání ke svědeckým výpovědím) za nikterak nepřiměřenou. Žalovaný má za to, že naopak postup žalobce narušuje plynulost postupu žalovaného, neboť žalobce dokládá požadované listiny a vyjádření se zpožděním, což žalovaný dokládá odkazem listiny obsažené ve spisové dokumentaci.
8. K žalobní námitce, že žalobce neví o tom, jaké úkony v rámci daňové kontroly probíhají, žalovaný uvádí, že v souladu s § 78 odst. 1 daňového řádu vyhledává důkazní prostředky a daňové subjekty a zjišťuje plnění jejich povinností při správě daní. V souladu s § 78 odst. 2 daňového řádu je tak žalovaný oprávněn činit i bez součinnosti s daňovým subjektem. V provádění těchto úkonů nelze podle žalovaného spatřovat jakékoli pochybení. Žalovaný dále uvádí, že o provádění dokazování, u něhož má žalobce právo být přítomen, byl vždy řádně vyrozuměn. Žalovaný dále uvádí, že žalobce po celou dobu daňového řízení nevyužil svého oprávnění ve smyslu § 66 a 67 daňového řádu nahlížet do částí spisu týkajících se jeho práv a povinností.
9. Podle žalovaného jsou veškeré úkony, které v rámci daňové kontroly učinil, nutné k naplnění základního cíle správy daní dle § 1 odst. 2 daňového řádu, s tím, že provádění úkonů ve značné míře závisí na uvážení správce daně, což potvrdil mimo jiné i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.4.2014, č.j. 6 Afs 46/2014-39. Žalovaný prováděl před zahájením daňového řízení rozsáhlou vyhledávací činnost podle § 78 daňového řádu, jejímž výsledkem byla závažná zjištění, že žalobce by mohl být účasten takového daňového podvodu, jehož důsledkem může být nepřiznání práva na uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Za dané situace tak žalovaný vedle vydání zajišťovacího příkazu, ve kterém jsou podrobně popsána veškerá zjištění žalovaného, přistoupil k zahájení daňové kontroly jakožto nejvhodnějšímu nástroji k dosažení cíle správy daní. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
10. Oba účastníci řízení setrvali na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem, a to i u jednání, které ve věci proběhlo.

II. Posouzení věci

11. Zdejší soud nejprve posuzoval, zda je žaloba přípustná, zda byla splněna podmínka aktivní a pasivní procesní legitimace a zda byla dodržena lhůta pro podání žaloby.
12. Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
13. Podle § 84 odst. 1 s.ř.s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.
14. Podle § 85 s.ř.s. je žaloba nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.
15. Aktivní legitimace v řízení o žalobě ve smyslu § 82 s.ř.s. svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Přímé zkrácení na svých právech postupem žalovaného, spočívající ve způsobu provádění daňové kontroly je ze strany žalobce tvrzeno a je jím argumentováno. Tato podmínka řízení je tedy splněna. Pokud jde o legitimaci pasivní, žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provádí. Tu je nepochybně správním orgánem žalovaný; jeho identifikace není spornou; spornou není ani skutečnost, že jde o správní orgán. I tato podmínka řízení je tedy splněna.
16. Pokud jde o přípustnost žaloby proti nezákonnosti vedení daňové kontroly, pak je třeba v této otázce vycházet z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29.8.2013, č.j. 2 Afs 144/2004-110, podle kterého zahájení i provádění daňové kontroly může být podle okolností nezákonným zásahem, proti kterému je možno podat žalobu podle § 82 a násl. s.ř.s. Zároveň platí, že nezákonný úkon nebo jiný akt správce daně realizovaný v průběhu daňové kontroly zpravidla nezakládá nezákonnost takové kontroly jako celku (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2014, č.j. 6 Afs 46/2014-39, ze dne 14.8.2014, č.j. 10 Afs 28/2014-51, či ze dne 12.9. 2018, č.j. 1 Afs 79/2018-29, č. 3807/2018 Sb. NSS).
17. V daném případě žalobce brojí proti faktickému způsobu provádění daňové kontroly, jenž má spočívat ve faktické nečinnosti. I tu je obranou proti daňové kontrole, kdy jsou tvrzeny neoprávněné průtahy, žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu dle § 82 a násl. s.ř.s., nikoli žaloba proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s.ř.s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.2.2015, č.j. 9 Afs 279/2014-29). Pokud jde o vyslovení závěru, zda k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo, to je již otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé.
18. Z obsahu žalobního petitu, jak byl žalobcem formulován, je zřejmé, že žalobce brojí proti trvajícimu nezákonnému zásahu. Před podáním žaloby proti trvajícimu nezákonnému zásahu (na rozdíl od žaloby deklaratorní, kterou se lze domáhat pouze určení, že zásah byl

nezákonný) je nutné vyčerpat jiné právní prostředky ochrany. Daný závěr plně respektuje subsidiaritu správního soudnictví, jelikož dává prostor k tomu, aby případná nezákonnost trvajícího zásahu mohla být nejprve odstraněna vlastními mechanismy veřejné správy a až v případě jejich selhání ve správním soudnictví (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.11.2013, č.j. 9 Aps 4/2013-25, č. 2956/2014 Sb. NSS či ze dne 13.2.2014, č.j. 2 Aps 8/2013-46). Proti tvrzenému liknavému způsobu vedení daňové kontroly, kdy podle žalobce žalovaný žádné relevantní úkony ve věci neprovádí, se žalobce bránil tak, že podal dne 17.7.2018 podnět na ochranu před nečinností podle § 38 odst. 1 daňového řádu, v němž požadoval, aby bylo žalovanému uloženo projednat a podepsat zprávu o daňové kontrole. Tento podnět Odvolací finanční ředitelství odložilo, o čemž žalobce vyrozumělo dne 20.8.2018 písemností č.j. 35968/18/5100-41455-711846. Žaloba byla podána v pondělí dne 22.10.2018, byla tedy podána včas.

19. Bez ohledu na to, že institut ochrany před nečinností ve smyslu § 38 daňového řádu se týká případů nečinnosti při vydávání rozhodnutí či při jiných úkonech správce daně, k nimž je zákonem stanovena lhůta, má zdejší soud za to, že podmínka vyčerpání prostředků nápravy s ohledem na žalobní petit byla splněna (shodně postupoval kupříkladu Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 2.11.2016, č.j. 52 Af 24/2016-111). Trvání na podřazení obsahu podání žalobce ze dne 17.7.2018 formálně pod stížnost dle § 261 daňového řádu (která je standardním prostředkem ochrany proti úkonům správce daně v průběhu daňové kontroly) by bylo podle zdejšího soudu přílišným formalismem; bez ohledu na důvodnost či věcnou správnost požadavku žalobce adresovaného Odvolacímu finančnímu ředitelství bylo zřejmé, co žalobci na postupu žalovaného vadí – že doposud se žalobcem neprojednal a nepodepsal zprávu o daňové kontrole.
20. Pokud jde o rozhodný okamžik pro rozhodnutí o konstitutivní žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, tím je skutkový a právní stav ke dni rozhodnutí soudu (§ 87 odst. 1, věta před středníkem, s.ř.s.). Soud přitom primárně vychází ze zásahu specifikovaného v petitu žaloby, přičemž je vázán žalobou uplatněnými body a pouze v této rovině posuzuje důvodnost žaloby. Posuzovat argumentaci související s meritem věci je v tomto typu řízení nepřípustné. Proto bylo na základě žalovaným předložené spisové dokumentace třeba posoudit, zda se v tomto konkrétním případě jedná o nezákonný zásah, kterým by žalobce mohl být na svých právech zkrácen ve smyslu § 82 s.ř.s.
21. Dokazováním na základě žalovaným předložené spisové dokumentace bylo zjištěno, že daňová kontrola, zahájená dne 27.3.2018 protokolem č.j. 1339341/18/3005-60565-712002, dosud probíhá a ve fázi, kdy by byla projednána a podepsána zpráva o daňové kontrole ve smyslu § 88 daňového řádu, jak požaduje žalobce, doposud není. Jejím zahájení předcházelo vydání zajišťovacího příkazu č.j. 1282311/18/3001-80541-712332, kterým žalovaný žalobci uložil dne 22.3.2018 složit jistotu na úhradu daně z přidané hodnoty ve výši 1 384 935 Kč.
22. Podle § 85 daňového řádu platí, že předmětem daňové kontroly jsou daňové povinnosti, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně vztahující se k daňovému řízení. Správce daně předmět daňové kontroly prověřuje ve vymezeném rozsahu, což znamená, že činí úkony, které směřují k prokázání či vyvrácení

důvodných pochybností o rozsahu daňové povinnosti zejména v návaznosti na tvrzení daňového subjektu. Přitom je vázán základními zásadami daňového řízení, takže mimo jiné musí postupovat bez zbytečných průtahů, uplatňovat svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena; musí rovněž šetřit práva a chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob a používat při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.

23. Pokud jde o posouzení neúčelnosti či nečinnosti, je třeba zdůraznit, že v případě daňové kontroly není žádná zákonem stanovená lhůta k projednání a podepsání zprávy o daňové kontrole v rámci zahájené daňové kontroly, ani není stanovena lhůta obvyklá. Daňová kontrola tedy v daném případě probíhá zhruba jeden rok. Z argumentace žalobce, rozvedené u jednání, je zřejmé, že žalobce nerozporuje, že žalovaný úkony formálně činí, ale má za to, že nejsou pro věc relevantní. K tomuto aspektu daňové kontroly z judikatury správních soudů plyne, že *„Pouze takové úkony daňové kontroly, které zjevně nesměřují k prokázání či vyvrácení důvodných pochybností, úkony zjevně nepřiměřené nebo úkony prováděné za situace, kdy žádné pochybnosti o skutkovém stavu nepanují, lze ... považovat za nezákonný zásah.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2014, č.j. 6 Afs 46/2014-39). Z jednotlivých kroků a úkonů v rámci daňové kontroly by tedy muselo být zcela zřejmé (a to nikoli pouze kupř. jen u některých dílčích úkonů), že ve svém souhrnu skutečně představují materiální nečinnost žalovaného.
24. Dokazováním u jednání zdejší soud zjistil, že žalovaný průběžně úkony daňové kontroly provádí. Jak žalovaný shrnul ve svém vyjádření k žalobě a jak vyplývá z přeloženého spisu, žalovaný provedl dne 12.4.2018, 18.4.2018, 31.5.2015 a 1.6.2018 místní šetření u žalobce, dne 17.5.2018 vydal výzvu k poskytnutí údajů dle § 57 odst. 3 a § 58 daňového řádu, dne 2.7.2018, 27.7.2018, 8.8.2018 a 22.8.2018 vydal výzvu k poskytnutí údajů a listin, dne 3.8.2018 provedl místní šetření na adrese deklarované provozovny žalobce, dne 27.9.2018 provedl dvě místní šetření, dne 8.8.2018 a 22.8.2018 vydal výzvu k vydání listin, dne 4.10.2018 vydal dvě výzvy k poskytnutí údajů, dne 12.10.2018 zaslal vyrozumění o konání výsledků svědků a předvolal osoby zúčastněné na správě daní k výsledku svědků. Dne 5.11.2018 a 6.12.2018 žalovaný vyslechl svědky, vydal rozhodnutí o předvedení a dne 26.2.2019 vyslechl svědka.
25. Žalobce nadto u jednání zdůraznil, že to, že úkony v rámci daňové kontroly žalovaný činí, nezpochybňuje, ovšem vadí mu, že mu žalovaný dne 2.1.2019 neumožnil nahlédnout do vyhledávací části daňového spisu, a tudíž žalobce neměl jak ověřit, zda i v rámci vyhledávací činnosti žalovaný činí pro věc relevantní úkony či nikoli. Dokazováním spisovým přehledem zdejší soud zjistil, že pokud jde o vyhledávací část, tak její součástí jsou listiny, které žalovaný zmiňuje již ve vyjádření k žalobě, a ty spolu se zbývajícimi listinami nesvědčí o tom, že by úkony správce daně nikterak ve svém souhrnu nesouvisely s předmětem daňové kontroly (jedná se o úkony směřující ke zjištění skutečností týkajících se ekonomické činnosti žalobce a jeho obchodních partnerů), přičemž zdejší soud ověřil, že obsah vyhledávací části odpovídá spisovému přehledu.

26. Z výše popsaného průběhu daňové kontroly nelze podle zdejšího soudu dovozovat jakoukoli nečinnost žalovaného, a to ani po formální, ani po materiální stránce, a to obzvláště s ohledem na pravidlo, že „...*Správci daně svědčí značná míra uvážení ohledně [vedení daňové kontroly], aby mohl být dosažen základní cíl správy daní, tedy správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení její úhrady. To zahrnuje posuzování a dokazování různých i méně pravděpodobných variant předpokládaného skutkového stavu, než dojde k odstranění pochybností, přičemž správce daně je povinen přihlížet ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Proto na dílčí závěry správce daně, včetně pochybností o skutkovém stavu, nelze klást takové požadavky jako na konečné rozhodnutí, kterým se stanovuje daňovému subjektu daňová povinnost...*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2014, č.j. 6 Afs 46/2014-39).
27. Pokud žalobce namítá, že neví, jaké úkony žalovaný provádí v rámci vyhledávací činnosti, a že to nemůže zjistit, neboť nemůže být v této fázi daňové kontroly seznámen s vyhledávací částí spisu, tak dle § 66 odst. 1 a 2 daňového řádu je daňový subjekt oprávněn u správce daně nahlédnout do částí spisu týkajících se jeho práv a povinností, které označí, s výjimkou části vyhledávací. Pokud jde o ochranu práv daňového subjektu ve vztahu k obsahu písemností založených do části vyhledávací, tak daňový řád stanoví, že písemnosti, jež jsou důkazním prostředkem a nemohou být po určitou dobu zpřístupněny podle § 65 odst. 1 písm. a) daňového řádu, lze ve vyhledávací části ponechat nejdéle do provedení hodnocení důkazů. Proto nemůže být žalobce s argumentem, že v této fázi daňové kontroly neví o všech úkonech žalovaného, úspěšný, tím spíše ne za situace, kdy, jak i žalovaný sám zdůraznil na jednání soudu, listiny z vyhledávací části spisu žalovaný průběžně zařazuje do veřejné části spisu. Pokud jde o argumentaci žalobce uplatněnou na jednání soudu, jež se týkala samotného neumožnění nahlédnutí do vyhledávací části spisu, tak ta nebyla vůbec předmětem žaloby ani žalobního petitu na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v nečinnosti žalovaného, na němž žalobce u jednání výslovně setrval. Zdejší soud se proto námitkou neumožnění žalobci seznámit se s obsahem vyhledávací části spisu blíže - nad rámec již uvedeného - nezabýval.
28. Namítá-li dále žalobce v žalobě, že hodlá-li žalovaný provádět dokazování o skutečnostech, na kterých se žalobce nepodílel a o nichž nenese důkazní břemeno, tak má daňovou kontrolu ukončit a poté případně využít jiné nástroje, tak předně není úlohou zdejšího soudu v tomto typu řízení posuzovat otázky související s posouzením rozložení důkazního břemena mezi správce daně a žalobce a hodnocením zjištěných skutečností. Tyto otázky, stejně jako výtky směřující ke konkrétním úkonům daňové kontroly a vzájemné součinnosti, jež oba účastníci řízení ze svého pohledu akcentovali u jednání, již souvisí s meritem věci a nemohou být jakkoli předjímány v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.9. 2018, č.j. 1 Afs 79/2018-29, č. 3807/2018 Sb. NSS). Zdejší soud k této námitce dále uvádí, že v daném případě správce daně prověřuje nestandardní okolnosti transakcí mezi žalobcem a Martin Sem s.r.o., tedy podezření o možném zapojení žalobce do řetězce transakcí zatížených podvodem na DPH, což se podává z odůvodnění zajišťovacího příkazu ze dne 22.3.2018, č.j. 1282311/18/3001-80541-712332. V takových případech lze očekávat značný rozsah a délku kontrolního postupu žalovaného, přičemž daňová kontrola se z povahy věci

neomezuje pouze na skutečnosti vztahující se přímo k žalobci, nýbrž zahrnuje i získávání, shromažďování a vyhodnocování poznatků od dodavatelského subjektu či jiných kupř. personálně propojených subjektů. Takový rozsah daňové kontroly nemůže být sám o sobě důvodem pro přijetí závěru o nadbytečném rozsahu daňové kontroly (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2017, č.j. 3 Afs 5/2017-56).

29. Zdejší soud proto nedává žalobci zapravdu, že by žalovaný byl nečinný, a nelze ani dovozovat, že by činil takové kroky, které ve svém souhrnu jsou účelové či nedůvodné v takové míře, že by zakládaly nezákonnost daňové kontroly. Zdejší soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

III. Náklady řízení

30. O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu ani nenáleží právo na náhradu nákladů, to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. března 2019

David Raus v.r.
předseda senátu

